

— Какво правишъ тука, приятелко?

— Изгонена съмъ отвсѣкждѣ! Никой не ме приема въ къщата си. Станала съмъ като страшилище за хората. Кждѣто и да надникна, срѣщамъ затворени врати. Всички се отвръщаватъ отъ мене! Отъ сѣдилища, отъ пазари, отъ градове — отвсѣкждѣ съмъ изгонена.

— Дойди съ мене, ще те нахраня, ще те напоя и ще те стопля!

Кривдата и Правдата влѣзнали въ една много хубава гостилница. Тамъ било приготвено всичко за богати хора.

— Дай ни, казала Кривдата, отъ най-хубавитѣ ястия и пития. Искаме добръ да се нахранимъ. Ще ти заплатя колкото искашъ.

Гостилничарътъ се разтичалъ съсъ слугитѣ си и далъ на гоститѣ отъ всичко, което било най-скъпо и най-хубаво.

Слѣдъ като се наiali, напили и стоплили, Кривдата се обърнала къмъ гостилничаря и му казала:

— Хайде, нѣма ли да ми връщашъ остатъка отъ желтицата? Доста врѣме чакаме вече. Хайде, че си имаме работата!

— Каква желтица, какъвъ, остатъкъ! Азъ нищо не съмъ получавалъ отъ васъ.

— Какъ нищо? Ами нали сега ти дадохъ желтица да си прѣхванешъ сумата за ястието, а остатъка да ми върнешъ?

Гостилничарътъ отричалъ, Кривдата настоявала, и работата дошла до сѣдъ.

Въ сѣда Кривдата изопачила работата тъй, че получила и пари, слѣдъ като се била нахранила.

— Боже-е, Боже-е! — извикалъ гостилничарътъ, като далъ паритѣ — дѣе Правдата на този свѣтъ?

— Тукъ съмъ, — отговорила Правдата — но и азъ ядохъ заедно съ Кривдата. Вчера и оня день азъ никому не дотрѣбвахъ. Оставихте ме да мръгладна, и Кривдата да ме нахрани. Потеглете сега малко безъ мене, да видите хубаво ли се живѣе безъ Правда.